

CARTA D'UN CIUTADÀ ANÒNIM

“Excel·lentíssima i Sereníssima Majestat:

El que te la gosadia i la desvergonya de escriure aquestes línies, el nom del qual no te cap importància, es un súbdit vostre que ja ha superat amb escreix els seixanta anys. Tota la vida l’he dedicat a treballar per mantenir la meua família, encara que moltes vegades em donava la impressió que, de fet, estava mantenint la vostra.

Com a membre del poble que soc i em considero, no m’ha deixat indiferent el fet de conèixer que disposeu de més de tres-cents servents per vos i per la vostra casa, una cinquantena dels quals tant sols es cuiten de mantenir fresques les flors dels vostres jardins. També ha arribat a les meves orelles que teniu al vostre càrrec varies dotzenes de gossos de cacera que, de ben segur, tenen cada dia el seu plat a taula molt més ben guarnit que el dels meus fills i els fills dels meus veïns.

Us dic això, majestat, per que després de quasi 10 lustres de pagar religiosament (mai millor dit) tots els impostos que els vostres corruptes burots m’exigeixen cada dos per tres, ara em trobo que moltes vegades, a casa no podem posar ni un plat de sopa a taula... i els meus veïns tampoc.

Mentre vos, la vostra família i els vostres acòlits es passegen amb carruatges d’or titats amb cavalls blancs i van a festes on poden gaudir dels millors menjars regats amb xampany i altres excel·lències, els meus fills i els fills dels meus veïns, passen el dia amb un crostó de pa sec a la butxaca, caminen descalços pels bassals dels carrers i no tenen ni un miserable abric que posar-se a l’hivern.

Els vostres generals es gasten els diners del meu treball (i del treball dels meus veïns) en fondre peces de canons per fer la guerra, els vostres bisbes s’emplenen les panxes i les butxaques i els vostres usurers es queden totes les monedes que nosaltres els hi vàrem confiar temps enrere, mentre els meus fills i els fills dels meus veïns, es queden sense casa i sense futur.

Ja se que tot això ho sabeu molt be i el màxim que fareu amb la meua carta, si mai arriba a les vostres mans, es fer-la servir per netejar-vos el voraviu, però la veritat es que jo volia parlar-vos d’una altre cosa, majestat.

No se si en teniu notícies, però darrerament hi ha gent important que està parlant amb nosaltres, el poble. Els seus noms son Rousseau, Montesquieu o Voltaire, entre d’altres. Aquest homes diuen que tothom, fins i tot els mes humils dels vostres servidors, tenim dret a tres coses: Llibertat, Igualtat i Fraternitat.

Com que segurament no n’heu sentit parlar mai d’aquestes tres coses, us diré que la Llibertat es el dret que tenen tots els essers humans a viure sense que ningú els sotmeti a lleis injustes i opressores; la Igualtat, te a veure amb el fet de que vos i jo som iguals i hem de ser tractats en funció dels nostres actes i no del nostre origen i la Fraternitat es el sentiment d’ajuda i suport que ens hauríem de donar els uns als altres... i vos mes que ningú.

Si haguéssiu pensat una mica, majestat, encara que aquest exercici sigui molt difícil per vos, hauríeu entès que el poble també ha de menjar, encara que sigui menys que el Rei, si haguéssiu arribat a comprendre que era necessari de repartir entre el poble, ni que fos una mil·lèsima part del que teniu, tal vegada ara no estaria passant el que passa.

Que què passa, dieu? Doncs que des de la finestra de casa puc contemplar com milers i milers de súbdits com jo, jornalers, artesans, homes, dones, criatures, soldats i fins i tot monjos, amb tota mena d’armes a les mans, venen decidits cap al vostre Palau a prendre per la força lo que es seu i no els hi heu volgut donar quan pertocava.

Si em voleu fer cas, agafeu la carrossa mes lleugera i el tir de cavalls mes ràpid que tingueu i marxeu a corre-cuita, per que jo també recullo ara la meua destal i surto a unir-me a tots els altres... i us puc ben assegurar que cap dels vostres exèrcits ens podrà aturar.

Per cert, perdoneu, però encara no vos he dit quin es el meu ofici. Soc inventor...faig coses útils per ajudar a la gent. Ara mateix acabo d’enllestir el meu darrer encàrrec. Porta per nom “Guillotina” i us puc assegurar que funciona d’allò mes be.

I ara perdoneu, vostra divina majestat, però es que faig tard per venir a provar-la.”

NOTA: Aquest escrit es una traducció lliure d’una carta que un ciutadà francès anònim, li va enviar al Rei Lluís XVI, pocs dies abans de que sa Excelsa majestat perdés el cap.

Per cert...Quan començarem a esmolar les nostres Guillotines?